

Forhandling i anden Afdeling — ogsaa i Andragenderne træder det frem — giver mig Ret til at udtale mig, som jeg har gjort. Af de Andragender med Bilag, der foreligge, se vi, at der blandt Andragerne er Mænd, der have været med i Felttogene, der ere blevne saarede paa Slagmarken, som senere i en Række af Aar have været anerkjendte som Invalider og nu ere Mænd paa 60—70 Aar. Enhver vil da selv uden at være lægevidenskabelig uddannet kunne forstaa, at der gjøres disse gamle Krigere, der have været saarede, som nu staa som Invalider og som have følt Men af deres Saar, Uret, naar Finantsministeren ikke vil gaa ind paa at give dem Understøttelse. Jeg siger, at det er efter min inderste og bedste Overbevisning — jeg vil nødig gøre Noget Uret — Noget, som man, jeg vil ikke sige: kan kalde for et Brud paa Tro og Love, thi det er jaadant et grimt, stærkt Ord, men Noget, som jeg ikke kan forstaa har været Forudsætningen for Loven af 1ste Marts 1889. Da kom den høitærede Finantsminister til os og sagde ganske rigtig, da han jo staa som den, der skal værne om Statskassens Interesser, at han vilde være bange for at modtage alle disse Henvisninger og være altsor human overfor disse mange Invalider; thi ikke alene maatte han give alle disse Folk Pension — det fik at være — men hvis Forholdet skulde ordnes, som det hidtil havde været, vilde han udsætte sig for at komme til at give disse Folk Pensioner for alle de 40 Aar, i hvilke de ikke havde faaet og burde have havt Pension efter den bestaaende Opfattelse. Naar vi imidlertid vilde hjælpe ham til at faae en Lov, der gjorde, at han ikke udsatte sig for den Slags Overlast, vilde han tage endnu humanere paa Invaliderne end hidtil. Jeg skal indrømme den høitærede Finantsminister, at han virkelig i Modsigning til tidligere Finantsministre har taget humanere paa Invaliderne, end de have gjort. Vi gave ham saa denne Lov, i hvis § 5 der staa, at der kan tilstaaes Personer Pension, med Hensyn til hvilke Finantsministeren skjøner, at man ikke kan benegte Muligheden af, at de ere iidsfrænkede i deres Erhvervsøevne. Men dertil svarer Ministeren saa ganske freidig og raft overensstemmende med sin sagkyndige Konsulent, Invalidelægen: „Jeg benægter denne Mulighed“. Men saa har jeg virkelig ikke forstaaet denne Sags Udvikling og Historie. Et Mænd, der som sagt have været saarede og anerkjendte som Invalider der benegter den Invalidelæge, vi nu have, ganske raft Muligheden af, at det har nogen Indflydelse paa disse Folks Erhvervsøevne. Det er en anden Fortolkning af denne Lov,

end der var Forudsætningen, i hvert Fald for mit og Fleres Vedkommende, da vi behandlede Forslaget i Fjor Vinter. Vi have nu en Invalidelæge — han kan være en meget høflig, pæn og dygtig og maaste udmærket Læge, jeg kjender ham ikke personlig — om hvem jeg maa sige, at det forekommer mig i alt Fald, at han gjør en Straphed gjældende overfor Invaliderne, der er større end hidtil, og dertil kommer, at denne Mand har en Legemslhde, der er i høieste Grad ubehagelig for dem, der skulle have med ham at gjøre, og som gjør, at han ikke kan udføre sit Hverv saa godt som ønskeligt. Denne Mand er nemlig, hvad der er en offentlig Hemmelighed, omtrent komplet døv, og naar vi nu tænke os disse gamle Folk fra Brovindserne, Arbeidere, Husmænd, Gaardmænd og andre Folk fra Landet, altsaa Folk, som til Hverdagsbrug just ikke ere vantede til at færdes blandt fine Folk, komme til Kjøbenhavn for at skulle undersøges af en saadan Mand, og han spørger dem ud, og de saa ikke kunne sraale ham op, og han ikke kan opfatte deres Udtalelser, naar de snakke paa deres jydsk eller med det Maal, hvorfra de komme, er det meget uheldigt for dem, og derfor har jeg ikke skyet tilbage for at udtale det her. Jeg veed nu ikke, hvorvidt alle de Medlemmer i Finantsudvalget, som have givet mig det Hverv at være Ordsfører, kunne være enige med mig i alle disse Udtalelser, som jeg er kommen med til Indledning, men det gjør jeg heller ikke Fordring paa, thi det maa godt staa for min egen Regning, eftersom det forekommer mig berettiget at fremkomme med den Kritik, som jeg har tilladt mig; thi jeg føler mig overbevist om, at uden Hensyn til politiske Afstyrringer i Folkethinget, er der i Finantsudvalget temmelig stor Enighed om, at man ikke kan sige Andet end, at der gaas strengere tilbærks nu mod Invaliderne, end der er sket i de senere Aar. Sa, den høitærede Finantsminister ryfter paa Hovedet, men jeg vil dog alligevel sige: Var det dog ikke Meningen, naar der kom gamle Invalider, Oldinge, som havde været Soldater, som havde været anerkjendte som Invalider en Række af Aar, og forlangte Pension, og vi da fikrede os mod at betale Efterpensionen, at der da ikke blev taget saa skrap paa de Folk, for at de kunde faae Pension? Den cerede Minister kom strax, da han havde faaet Loven, med et Forlangende om 15,000 Kr. paa Finantsloven, for at han kunde yde den forøgede Understøttelse, som denne Lov medførte, og der blev hverken fra Højres eller fra Venstres Side sagt et eneste Ord mod disse 15,000 Kr., ja, havde den